

Arrest

nr. 118 962 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Anderlecht, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de burgemeester van de gemeente Anderlecht van 19 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij diende op 12 november 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving bij de administratieve diensten van de gemeente Anderlecht.

1.2. Op 13 november 2012 diende ook tweede verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving bij de administratieve diensten van de gemeente Anderlecht.

1.3. De burgemeester van de gemeente Anderlecht nam op 19 maart 2013 ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die eerste verzoekende partij op 3 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 12 november 2012 werd ingediend door:

Naam: [T.]
Voorna(m)en: [F.]
Nationaliteit: Nederland
[...]

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie: arbeidscontract en bijlage 19 bis van de echtgenote."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die tweede verzoekende partij op 3 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 13 november 2012 werd ingediend door:

Naam: [B.]
Voorna(m)en: [I.]
Nationaliteit: Nederland
[...]

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1 van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot 3/5/13, om de vereiste documenten over te maken: Arbeidscontract + bijlage 19 bis of bewijs als werkzoekende, sollicitatiebrieven en het bewijs dat er een reële kans bestaat om aangeworven te worden binnen afzienbare tijd of het bewijs van regelmatige tewerkstelling als interim."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verwerende partij verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd zij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt zij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124, RvS 24 september 2013, nr. 9959 (c))

2.2. Verwerende partij heeft tevens nagelaten om het administratief dossier neer te leggen binnen de in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van acht dagen na de kennisgeving van het beroep. Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden de door verzoekende partijen vermelde feiten derhalve als bewezen geacht, tenzij zij kennelijk onjuist zijn.

2.3. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 40, 40bis, 40ter, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 51, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Doordat, verwerende partij ten onrechte van verzoeker verlang[t] in de hem betreffende beslissing dat hij een arbeidscontract en een bijlage 19bis van zijn echtgenote, verzoekster, zou neerleggen;

Terwijl, dat verzoeker als gehandicapte persoon werd erkend en hij daarvoor een uitkering ontvangt die hem en zijn gezin in staat stellen een menswaardig leven te leiden;

Dat vervolgens de echtgenote van verzoekster geen bijlage 19bis kan voorleggen omdat zij er niet in is geslaagd om werk te vinden omwille van haar zwangerschap;

Dat zij tevens bewijzen heeft aangebracht van het feit dat zij via internet sollicitatiebrieven verstuurd naar potentieel geïnteresseerde werkgevers alsook van de negatieve antwoorden die zij van deze werkgevers mocht ontvangen;

Dat helaas verzoekster - vol van goede bedoelingen om een baan te vinden en zo inkomsten voor haar gezin te kunnen vergaren - telkens aan de potentieel geïnteresseerde werkgevers moest melden dat ze zwanger was en dat ze in loop van de maand april 2013 zou bevallen;

Dat verzoekster hierop als antwoord moest aanhoren dat betreffende werknemer haar geen arbeidsovereenkomst kon aanbieden;

Dat verzoekster wel degelijk aan verwerende partij het bewijs van haar zwangerschap heeft overgelegd alsook bewijzen van haar inschrijving bij Actiris e.a.

Dat verzoekster dan ook niet goed inziet hoe verwerende partij in de bestreden beslissing betreffende verzoekster kan stellen dat zij niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie;

Dat verzoekster immers wel degelijk als werkzoekende sollicitatiebrieven heeft aangebracht die mogelijks het bewijs leveren dat er een reële kans bestaat om aangeworven te worden binnen afzienbare tijd;

Dat uit de feitelijke achtergrond in casu moest blijken dat verzoekster omwille van haar zwangerschap niet in staat was te werk te vinden, laat [staan] effectief te werken;

Dat verzoekster omwille van de bevalling dd. 29 april 2013 onmogelijk de termijn van 3 mei 2013, zoals opgelegd in de bestreden beslissing, kon naleven;

Dat hoe dan ook moet blijken dat verzoekers geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van België;

Dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd en derhalve dient te worden nietigverklaard;”

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. De voorziene motiveringen zijn tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekende partijen betogen dat tweede verzoekende partij bewijzen aanbracht waaruit kan worden afgeleid dat zij actief werkt zocht en er voorts op wijzen dat tweede verzoekende partij, ingevolge haar zwangerschap, “*onmogelijk*” het bewijs kon leveren dat zij een kans maakte om binnen een redelijke termijn te worden aangeworven. De Raad kan bijgevolg slechts besluiten dat verzoekende partijen met hun uiteenzetting bevestigen dat een deel van de motivering van de bestreden beslissingen – met name de vaststelling dat tweede verzoekende partij geen bijlage 19ter of bewijzen dat zij kans maakte om op korte termijn te worden aangesteld aanbracht – correct is.

Er dient tevens te worden verwezen naar artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Daar tweede verzoekende partij, die blijkens de tweede bestreden beslissing, een aanvraag tot inschrijving in functie van een tewerkstelling in België indiende, erkent dat zij niet het bewijs leverde actief te zijn als werknemer en betoogt dat zij niet kon voldoen aan de vereiste om aan te tonen dat zij binnen een redelijke termijn een reële kans maakte om te worden aangesteld, kan geen schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld. Hierbij moet worden benadrukt dat werkwillegheid op zich niet volstaat om op basis van voormelde bepaling tot een verblijf te kunnen worden toegelaten. Er is in artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet namelijk voorzien in cumulatieve vereisten (werk zoeken en een reële kans maken om te worden aangesteld).

3.2.3. Daarnaast moet worden geduïd dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat eerste verzoekende partij een aanvraag indiende tot afgifte van een verklaring van inschrijving in functie van tweede verzoekende partij en zij niet betwist dat zij naliet aan te tonen dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Eerste verzoekende partij stelt enkel dat zij een gehandicapte persoon is en een uitkering ontvangt die haar en haar gezin in staat stelt een menswaardig leven te leiden. De eerste bestreden beslissing is evenwel geen antwoord op een vraag van eerste verzoekende partij om op grond van eigen bestaansmiddelen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten en verzoekende partijen houden ook niet voor dat een dergelijke aanvraag zou zijn ingediend. Hun beschouwingen laten dan ook niet toe een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

3.2.4. De Raad kan voorts niet inzien hoe artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op familieleden van Belgen zou kunnen zijn geschonden. Verzoekende partijen stellen namelijk de Nederlandse nationaliteit te hebben.

3.2.5. De toelichtingen van verzoekende partijen laten ook niet toe te concluderen dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet, waarin onder meer is bepaald binnen welke termijn en volgens welke modaliteiten een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegekend, is geschonden.

3.2.6. Het artikel 51, § 1 van de Vreemdelingenwet – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – luidt als volgt:

“§ 1. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Gelet op het feit dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij al de in het raam van hun verblijfsaanvraag vereiste bewijsstukken binnen de drie maanden na hun aanvraag overmaakten, kan geen schending van voormelde bepaling worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK